

**Четверта Неділя Св. Великого
Посту – Преподобного Івана
Ліствичника**

**The Fourth Sunday of the Great
Fast – Commemoration of St.
John Climacus**

Fr. Ihor Kutash - o. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

**“Спомин про страсті Ісуса вигоїть
обіду в твоїй душі, бо ж вона
засоромиться за свою
нетерпеливість пригадуючи
Господню терпеливість” (Прп. Іоан
Ліствичник)**

Ось ми вже в половині дороги нашої подорожі Постом до Пресвітлого Воскресення Господа нашого Ісуса Христа. Зараз – добра нагода призупинитися і перевірити свої дотеперішні осягнення. Ось кілька запитів, яких повинні ми собі поставити.

1. ЯК СТОІТЬ ЗАРАЗ МОЯ ВІРА В ХРИСТА? У зв'язку з цим Новий Завіт дає нам два приклад для застанови. Перший – той учень Христовий, якому Сам Господь надав ім'я Петро, що означає «камінь» (раніше він називався Симон). Це тому, що в нього була віра завзята й відважна. Та Петро допустив велику помилку, яку потім ціле життя з боєм серця пригадував – гордість засліпила його і він перецінив свою віру в Христа. Бо ж на Тайній Вечері він перед Господом похвалився, що навіть коли б усі інші учні покинули Христа, він сам буде вірним Йому до смерті. Та, як знаємо, він похитнувся в цьому, бо ж три рази зрадив Христа коли прийшлося до арешту й суду над Спасителем.

**“Remembrance of Jesus' passion
will heal your soul of resentment, by
making it ashamed of itself when it
remembers the patience of the
Lord” (St. John Climacus)**

We are at the mid-point of our journey through the Fast to the Bright Resurrection of our Lord Jesus Christ. This is a good time to pause and check out what we have achieved up until now. Here are some questions we can ask ourselves.

1. HOW IS MY FAITH IN CHRIST RIGHT NOW? The New Testament gives us two examples of faith to consider. The first is that Disciple of Christ, to whom the Lord Himself gave the name of Peter, which means “the rock” (at first he was called Simon). This name referred to his faith which was firm and bold. Yet Peter gave way to a huge error which he would remember with pain of soul all his earthly life. He allowed himself to be blinded by pride and so over-estimated his faith in Christ. For at the Mystical Supper he had boasted before the Lord that even if all the other disciples were to leave Christ, he himself would be faithful to Him until death. As we know he stumbled badly in this for he denied Christ three times when the Saviour was

Однак після такого присмирення його, Господь таки прийняв його, і від того часу Петро дійсно був вірним до кінця свого життя, яке завершилося і мучеництвом Христа ради.

Другий приклад – з сьогоднішньої Євангелії (Марка 9:17-31). Тут читаємо про чоловіка, що привів свого сина до Христа, щоб Він його сцілив. Учні Христові не змогли були це вчинити через брак їхньої віри. Господь промовив до засмученого батька: «Якщо можеш вірити, усе можливе для того, хто вірить.» Цей чоловік не обманював ні Господа ні себе а з боєм серця виголосив: «Вірю, Господи, допоможи моєму недовірству!» Яка ж це чудова Молитва для нас! Бо ж не так легко людині 21-го століття повірити в те, чого не бачить – у духовні істини. Та чоловік цей здобув нагороду через свою чесність перед Господом: його ж сина сцілив Христос і сам він одержав цим додатковий доказ для своєї віри. А коли учні Христові запитали Господа, чому то вони не могли вздоровити недужого, то Він їм відповів, що це через брак Молитви та Посту. А це приводить нас до другого питання.

2. ЧИ МИ ПРИЙНЯЛИ (АБО ХОЧ СЕРЙОЗНО ЗАСТАНОВИЛИСЯ) НАД ДУХОВНИМ ПОДВИГОМ ПОСТУ? Якраз про них і говорив Христос: про Піст і Молитву. Св. Іван Золотоустий каже, що це два крила, які підносять нас до Бога. Якраз по своїй Молитві ми можемо пізнати, як високо ми піднялися по тій ліствиці, по тій драбині, про яку говорить Св. Іван Ліствичник, якого й поминаємо в 4-ту Неділю Посту. Вона нам показує наш поступ до Царства Небесного. Коли наші Молитви гарячі й мають для нас значіння, якщо вони приносять нам радість, спокій та силу – то ми хоч у цій хвилині піднімаємося до Господа. Коли ж вони холодні і дуже важко нам їх виконувати то перед нами стоїть виклик: не піддаватися а таки триматися їх у вірності й послухові Тому, до Кого ми їх і підносимо.

arrested and brought to judgment. Yet after this humbling experience the Lord received him back and from that time on Peter was indeed faithful to the very end of his life, which also culminated in martyrdom for the Lord.

We find another example in today's Gospel (Mark 9:17-31). We read here about a man who brought his son to Christ for healing. Christ's disciples were unsuccessful in this because of their lack of faith. The Lord said to the sorrowful father: "If you can believe, all things are possible to those who believe". The man would not deceive himself or the Lord. He cried out with pain of soul: "I believe, Lord; help my lack of faith". What a good prayer for us! It is not easy for a person of the 21st century to believe in things that can not be seen, such as spiritual truths. This man was rewarded for his honesty before the Lord: Christ healed his son and he himself received further evidence to strengthen his faith. When Christ's disciples asked the Lord why they had not been able to heal the sufferer, He answered them that it was due to their lack of prayer and fasting, This brings us to the second question.

2. HAVE WE ACCEPTED (OR AT LEAST SERIOUSLY CONSIDERED) THE SPIRITUAL ENDEAVOUR OF FASTING? Christ spoke of this: of fasting and prayer. St. John Chrysostom says that these are two wings which lift us up to God. Our prayer life can be a good indication as to how high we have advanced on the ladder spoken of by St. John Climacus, whom we commemorate on the Fourth Sunday of the Fast. It shows us our progress towards the Kingdom of Heaven. If our prayers are heartfelt and meaningful to us, if they bring us joy, peace and strength – then at least in that moment we are ascending to the Lord. If they are cold and it is very difficult for us to pray then we must realize that there is a challenge before us: to refuse to surrender but

Зосереджувати на них свою духовну, розумову та чуттєву увагу, щоб ними Благодаттю Св. Духа ми підносилися до Бога. Постові Відправи в Храмі допомагають у цьому. А крім того допомагає додержання щоденного призначеного часу для зустрічі з Богом у молитві та в читанні Св. Письма. А Молитву підсилює піст – стримання себе від їжі. Чи ми стримуємося у Пості? Чи далі їмо так багато і так розкішно як перед цим?

3. ЧИ МИ УВАЖНО ПРИЙНЯЛИ СВЯТІ ТАЙНИ СПОВІДІ ТА ПРИЧАСТЯ? Це й є найвищий момент духовного й тілесного єднання з Господом особливо під час Посту. Ми так потребуємо цього – чи свідомі того, чи ні. Господь Ісус каже нам: «Якщо не їстимете Тіла Сина людського, й не питимете Крові Його, то не матимете життя (Його) в собі!» Це слова поважні! Над ними застанівомся. І застановившись над цими питаннями, відновімо свою подорож. Ідімо до Пасхи! Амінь.

rather to hold on to fidelity and obedience to the One to Whom we offer these prayers. To focus our spiritual, intellectual and sentient attention on them so that by them, by the grace of the Holy Spirit, we might ascend to God. The Lenten Services in the Temple help with this. Equally important is the keeping of a daily designated time for meeting with God in prayer and the reading of the Holy Scripture. Prayer is fortified by fasting – by abstinence in what we eat. Are we fasting? Are we continuing to eat as much and as luxuriously as ever?

3. HAVE WE BEEN ATTENTIVE TO RECEIVING THE MYSTERIES OF CONFESSION AND COMMUNION? This is the highest moment of spiritual and bodily union with the Lord especially during the Great Fast. We all need this so much – whether or not we are aware of it. The Lord Jesus tells us: “If you do not eat the Body of the Son of man, and do not drink His blood you shall not have life within yourself!” These are important words. Let us focus on them. And as we deliberate on this and other related questions, let us renew our voyage. We are on the way to Pascha! Amen.